

Rónay György

S z e r á p i o n l e g e n d á k

– részlet –

S az emberek? „A mások: a pokol”?

– Nem. A mások, Szerápion,
az Irgalom. S ha azt hinnéd, elméjében fogyatkozó
aggastyánként beszélek, mint ki néz, de mit se lát már,
mert hályogos szemét, utolsó angyalként, az emlék
emléke is elhagyta már – nem, nem vagyok még
gyermekké bárgyult vén, ki rángó nyelvvel nyöszörög,
s nem tudja mit motyog.

A mások, ismétlem, nem a Pokol. A mások
az Irgalom. Nem mintha nem tudnám a Butaság
s a Hatalom gaztetteit. Nézz végig testemen: bőröm bokától
homlokig csupa sebhely. Mégsincs bennem harag már,
csak irgalom.

Pedig láttam röhögve gyilkolót,
gyermekbordákon táncolót, anyákat tiprót, koponyákat szürcsölőt,
szúrtak hátamba kést, tolvaj szentek türelmet prédikáltak,
láttam kiűzetést, prófétát mohó disznóhabzsolással
zabálni a pusztába kergetettek
alig húlt ételét, s még mennyi mindent!
Hát nem mint élelmes írástudók, kik széljárás szerint fogják a tollat:
úgy szólhatok, mint aki tanú s áldozat volt egyszemélyben.
Nekem hihetsz, Szerápion: mégsem a mások a Pokol.
Épp eléggé megjártam poklukat, hát mondhatom:
a Pokol nem a mások, ha *bennünk* nincs pokol.

Ha nincs
mit égessen, fegyvertelen a láng. Mit lehet attól
elvenni, aki mindent odaad? Mitől lehet
megfosztani a semmiért sem törtetőt, a semmihez sem
ragaszkodót?

Egy Angyal mindig készen áll, hogy
érted jöjjön, ha szólítod. Ezért
nincs is pokol, Szerápion, ha magadban kioltod.
A másokét is. Tehetetlenek.
Jegyezd meg: bármely pillanatban
kézen foghat – már kézen is fogott
a Szabadság, és kivezet, Szerápion.